

i kaution. — *Kautionerande*, n. 4. o. *Kautionering*, f. 2.

KAUTIONIST, kautschonist, m. 3. Borgensman.

KAUTSCHU, -üttchu, ell. KAUSCHUK, -üttschuk, n. sing. (t. *Kautschuk*, fr. *Caoutchu* ell. *Caoutchouc*) Ett segt och ganska spänstigt gummi, som fås af åtskilliga i de södra länderna växande träd. — Kallas äfv. Fjäderharts och Gummi elasticum.

KAVAJ, -áj, m. 3. Ett slags sjömans kappa.

KAVALJER, -alljá'r, m. 3. (fr. *Cavalier*) 1) Uppvaktande adelsman hos en furstlig person. — 2) Bildad man eller yngling, som fullkomligt känner belevnhetens fordringar. *Han är nu full k.* — Säges ofta i samma mening som Herre. *Ett fruntimmer och en k.* — 4) (fortif.) Högre jordvall än hufvudvallen, hvarpå artilleripjeser sätas. Styckvall. [Cav —.]

KAVALJERISK, a. 2. Såsom en kavaljer (bem. 2) egnar och anstår. — *Kavaljeriskt*, adv. [Cav —.]

KAVALJERSPAROLL, kavalljärsparåll, m. 3. (bot.) Se *Lejontand*. [Cav —.]

KAVALKAD, -alkád, m. 3. (fr. *Cavalcade*) 1) Högtidligt tåg till häst. — 2) Lustrit af flera personer. [Cav —.]

KAVALLERI, ---ri', n. 3. Rytteri. — *Ss. K-officer, -regemente*, m. m. [Cav —.]

KAVALLERIST, ---ri'sst, m. 3. Ryttare. [Cav —.]

KAVAT, -át, a. 1. (fam.) Stor och dryg.

KAVERA, v. n. 1. Gå i borgen. [Cav —.]

KAVIAR, --ár, m. sing. (ital. *Caviare*) Insaldat råm af Stör m. fl. slags fisk.

KAVITET, --ét, f. 3. (lat. *Cavitas*) Hållighet, fördjupning. Brukas isynnerhet i anatomen. [Cav —.]

KAX, m. sing. Örtslägtet *Cherophyllum*.

KAXE, m. 2. pl. *kaxar*. (pop.) 1) Utmärkt dugtig karl; en som öfverträffar andra i mod och krafter. — 2) Mäktig och betydande man. *En k. bland bönder.* — 3) Stolt, dryg och myndig man. — Bildar sammansättningarna *Storkaxe*, *Bondkaxe*. — *Syn.* Bjesse, *Matador*.

Ån m. Öfdet tros af *Ihre* komma af det isl. *Kaskur*, karsk, käck.

KED, tjéd, f. 3. eller

KEDJA, tjédja, f. 1. 1) Rad af flera i hvarandra infogade cirkelrunda eller långgrunda ringar (länkar). *En k. af jern, stål, silfver, guld.* — Bildar flera sammansättningar, såsom: *Hals-, Bröst-, Häm-, Kind-, Ur-, Landmätar-, Jern-, Stål-, Guldkedja*, m. fl. — 2) Säges om dylika redskap af jern, då de begagnas att binda eller fångsla med. *Binda en hund vid k-n. Smida en fånge i k-jor. Belägga med k-jor. Lossa ur k-n.* — Har sammansättningarna: *Hund-, Fångkedja*. — 3) (fig.) Rad, följd af liknande föremål, ting, saker. Säges både i fysisk och andlig mening. *En k. af berg, af kullar, af trupper. En k. af olyckor, händelser. Följa i en k.*, i en rad. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Bergskedja, Olyckskedja*, m. fl. — *Ss. Kedjeformig, -lik, -länk.*

KEDJA, v. a. 1. *K. fäst, ihóp*, fästa, binda, förena med kedja.

KEDJEKULA, f. 1. (artil.) Tvenne stycken halfkulor, fästade vid ändarna af en liten jernkedja.

KEDJELINIE, f. 3. (geom.) Kroklinie, sådan

som bildas, då en kedja upphänges vid begge ändarna och får falla fritt.

KEDJELOD, n. 3. (gam. krigsk.) Slät eller taggig jernkula, fästad vid ändan af en kedja, försedd med skaft, för att dermed utdela slängar.

KEDJELÅS, n. 3. Ett slags bösblås med kedja.

KEDJEMAKARE, m. 3. Handverkare, som tillverkar små kedjor, agraffer, m. m. d.

KEDJERÄKNING, f. 2. Ett slags räkningsätt.

KEDJESALVA, f. 1. (krigsv.) Gevärssalva af en jägarkedja.

KEDJESMED, m. 3. Smed, som tillverkar smidda jernkedjor.

KEDJESÖM, m. 2. pl. — *sömmar*. Ett slags söm, då nålen för hvart styng föres tillbaka mellan begge de föregående styngen.

KEGEL, kä'g'l, m. sing. (tyskt ord; boktr.) Bokstavens höjd i hvar och en stil.

KEGLA, m. fl., se *Kägla*.

KEJSARE, tjä'jsare, m. 3. (af lat. *Cæsar*, grek. *Kaisar*) Den högsta titel, som tillägges en regerande furste. *Gifva k-n det k-n tillhör.* — Då namnet bifogas, bortfaller e i slutet, t. ex.: *Kejsar Nicolaus.* — *Ss. Kejsardöme, -rike, -stat, -titel, -värdighet.*

KEJSARESPEL, n. 3. Ett slags sällskapsspel, hvartill begagnas ett enkom dertill inrättadt bord med käglor och snurra.

KEJSARINNA, f. 1. 1) En kejsares gemål eller enka efter en kejsare. — 2) Regerande furstinna, som förer denna titel.

KEJSARKRONA, f. 1. 1) En kejsares krona. — 2) (bot.) Trädgårdsväxt med rödgula, nedåt vända blommor. *Fritillaria imperialis*.

KEJSARSNITT, n. 3. Ett slags förlossningsoperation, då fostret måste dödas i moderlifvet, för att rädda modrens lif.

KEJSARTÄRTA, f. 1. Ett slags tårta.

KEJSARVIFVEL, m. 2. pl. — *viflor*. En tumsång skalbagge i Sydamerika, glänsande grön. *Curculio imperialis*.

KEJSERLIG, a. 2. Som tillhör eller har afseende på kejsare. *Den k-a värdigheten.* — *S. De k-e*, de kejsersliga trupperna; äfv. *de*, som tillhöra en viss kejsares parti.

KEK, se *Käk*.

KEL, tjél, n. 3. Se *Kelände*.

KELA, tjéla, v. n. 1. Klema. *K. med någon.* — *Kelände*, n. 4.

KEMI, tjemi', f. 3. (lat. *Chimia*, af grek. *Cheo*, jag gjuter) Lära om de enkla kropparnes frändskaper eller olika begär att i olika förhållanden förena sig med hvarandra, samt om de sammansatta kropparnes egenskaper och konsten att skilja dessa åt till enkla. [Chem.]

KEMISK, tjémisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på kemien. [Che —.]

KEMIST, tjemi'sst, m. 3. En, som är kunzig i kemien. [Che —.]

KENTHORN, ká'nthörn, n. 3. Ett militärinstrument, liknande trumpetten, men betydligt vidare och med flera klaffar.

KERG, tjä'rrg, n. 3. (fam.) Se *Sagg*.

KERGA, tjä'rrga, v. n. 1. (fam.) Se *Sagg*.

KERGIG, tjä'rrgig, a. 2. (fam.) Se *Sagg*.

KERMES, kä'rress, m. sing. En insekt, i södra Europa, som begagnas i st. f. *Kochenill* till beredande af röd färg. *Coccus ilicis*.

KERSBÄR, se *Körsbär*.

KERSING, m. sing. En sort tunt ylletyg.